Laura Bellini

За пів кроку до тебе

Друзі знають кроки.
Почуття змінюють музику

За пів кроку до тебе

Друзі знають кроки. Почуття змінюють музику

Laura Bellini

ROMANS

ISBN: 9788384902431

ALL-IN Rafał Płonkowski

ЗМІСТ

INTRO 4
Розділ 1 - Умови першого кроку 12
Розділ 2 - Між одним тактом та іншим 23
Розділ 3 - Коли музика стихає 35
Розділ 4 - Те, про що ми мовчали 47
Розділ 5 - Право відмовити 60
Розділ 6 - Перший поцілунок 71
Розділ 7 - По той бік поцілунку 84
Розділ 8 - У його світі 94
Розділ 9 - Ризик удвох 105
Розділ 10 - Безпечної відстані більше немає 117
Розділ 11 - Місце за столом 128
Розділ 12 - Дата, якої не було в календарі 138
Розділ 13 - Ціна спільного ритму 148
Розділ 14 - Правда, сказана наполовину 158
Розділ 15 - Усе, про що ти промовчав 169
Розділ 16 - Тиша між тактами 181
Розділ 17 - Те, що я обираю сама 190
Розділ 18 - Перед останнім танцем 199
Розділ 19 - Нам не обов'язково танцювати одну й ту саму партію 209
Розділ 20 - На пів кроку ближче 221

INTRO

Найважчий крок у танці полягав не в тому, щоб рушити вперед. Найважче було довіритися тому, хто веде, і водночас не забути, куди ти сама хочеш прийти.

Дванадцять років я навчала цього інших. А самій мені це давалося дедалі важче.

— Ще раз від початку, — сказала я, зупиняючи музику.

У танцювальній залі на варшавському Мокотові запанувала тиша, яку порушувало лише шарудіння взуття. Вісім пар дивилися на мене із сумішшю втоми й надії, що цього разу я дозволю їм відпочити. Був вечір четверга, за вікнами падав листопадовий дощ, а я вже дві години намагалася переконати дорослих людей, що вести партнерку не означає тягати її за собою паркетом.

— Вікторіє, якщо ти ще раз змусиш мене зробити оберт, я подам на розлучення, — оголосила пані Тереза, шістдесятирічна учасниця курсу.

Її чоловік, Януш, підняв руку.

— Підтримую. Я заслуговую на спокійну старість.

Зала вибухнула сміхом. Я всміхнулася, хоча від самого ранку в мене боліла спина, а в сумці лежав конверт, вміст якого міг вирішити моє професійне майбутнє.

— Востаннє. Обіцяю. А потім усі повернетеся додому й зможете розлучатися на власний розсуд.

Я ввімкнула музику. Повільна мелодія наповнила залу, і пари невпевнено рушили, рахуючи кроки собі під ніс. Я спостерігала, як Тереза поправляє положення руки чоловіка, а він замість того, щоб заперечувати, ніжно

притягує її ближче. Після тридцяти років шлюбу вони досі вміли дивувати одне одного.

Я відвела погляд.

Не тому, що заздрила їхній близькості. Принаймні саме це я собі повторювала. Мені було тридцять п'ять років, я мала власну квартиру, роботу, яку любила, і плани, що нарешті починали набувати реальних обрисів. Мені не потрібен був хтось, хто змінював би мій ритм лише тому, що його власний звучав голосніше.

Коли остання пара пішла, я сіла на підлогу біля дзеркала й дістала конверт.

Його надіслали мені організатори варшавського огляду соціальних танців. Запрошення підготувати фінальний виступ для дорослих аматорів. Три місяці роботи, можливість представити власну методику викладання й шанс на співпрацю із центром, який я вже давно хотіла переконати створити постійну програму.

Я прочитала лист учетверте, затримавши погляд на останньому абзаці.

Виступ потрібно було підготувати в парах. Організатори очікували, що викладачка також вийде на паркет із партнером, демонструючи, як звичайний танець може перетворитися на розмову двох людей.

Це звучало прекрасно.

Проблема полягала в тому, що в мене не було партнера.

Принаймні такого, з яким я хотіла б постати перед публікою.

Телефон завібрував на паркеті.

Константи.

Я всміхнулася ще до того, як прочитала повідомлення.

Ти жива? Чи мені вже заявляти про зникнення жінки, яка вважає відпочинок ознакою слабкості?

Я відповіла негайно.

Жива. Займайся редагуванням чужих речень, а не коментуванням мого життя.

Відповідь надійшла за кілька секунд.

Твоє життя потребує кращої редактури, ніж більшість текстів, які мені надсилають.

Я похитала головою.

Константи Гая я знала майже сім років. Ми познайомилися на вечірці у спільних друзів, коли я випадково вилила йому червоне вино на світлу сорочку. Замість того щоб розсердитися, він запитав, чи я завжди починаю знайомства зі спроб зіпсувати чужий гардероб.

Відтоді він з'являвся в моєму житті з дратівливою регулярністю.

Приносив каву, коли я готувала нові хореографії. Відповідав на дзвінки о другій ночі, коли після розриву з Міхалом я не могла заснути. Пам'ятав, що я терпіти не можу кінзу, і завжди замовляв для мене їжу без тієї клятої зелені.

Він був другом.

Найкращим, про якого я тільки могла мріяти.

І саме тому я ніколи не дозволяла собі думати про нього інакше.

Задзвонив телефон.

— Тобі справді більше нічим зайнятися? — запитала я, відповідаючи на дзвінок.

— Є чим. Але я вирішив, що рятувати тебе від самої себе важливіше.

Його голос був низьким, трохи хриплуватим. Він завжди звучав так, ніби Константи щойно закінчив довгу розмову або починав наступну, до якої не збирався ставитися надто серйозно.

— Мене не потрібно рятувати.

— Знаю. Тебе потрібно нагодувати. Я біля твоєї школи.

Я підняла голову.

Крізь засклені вхідні двері побачила знайому постать. Константи стояв під навісом у темному пальті, тримаючи паперовий пакет. Мокре волосся спадало йому на чоло, а в другій руці він крутив телефон.

— Я тебе не запрошувала.

— Тому й прийшов. Якби чекав на запрошення, то помер би від старості.

Він завершив виклик.

Я якусь мить спостерігала, як він ховає телефон у кишеню й озирається на порожню вулицю. Йому був сорок один рік, він мав терпіння до складних текстів і дивовижний талант виводити мене з рівноваги одним-єдиним реченням.

Я відчинила двері.

— Якщо це знову салат, можеш повертатися.

— Дві коробки пасти. Одна без кінзи. Я майже ідеальний.

— Майже?

— Маю кілька недоліків, але розповім тобі про них за вечерею.

Він увійшов до зали, залишаючи на підлозі мокрі сліди. Від нього пахло дощем, прохолодним повітрям і знайомими парфумами з ноткою кедра. Він зняв пальто, підкотив рукави сорочки й поглянув на документи, розкладені біля дзеркала.

— Що це?

— Нічого важливого.

Він підняв брови.

— Вікторіє.

Я зітхнула.

— Запрошення взяти участь в огляді. Я могла б підготувати фінальний виступ. Власна програма, власна хореографія, усе так, як я хочу.

— Звучить як те, на що ти чекала роками.

— Бо я й чекала.

— Тоді чому ти маєш такий вигляд, ніби тобі щойно повідомили про кінець світу?

Я простягнула йому лист.

Він уважно його прочитав, і це була одна з рис, які я найбільше в ньому любила. Константи ніколи не вдавав зацікавленості. Якщо вже приділяв чомусь увагу, то робив це по-справжньому.

— Тобі потрібен партнер, — констатував він.

— Браво. Редактор збагнув зміст тексту.

— Маєш когось на прикметі?

— Кількох кандидатів. Жоден мене не переконує.

Він повернув мені аркуш, а тоді поставив їжу на лаву.

— А що, якби ти перестала шукати когось ідеального?

— У танці йдеться не про ідеал. Йдеться про довіру.

— Тоді мене тим більше дивує, що ти досі не запитала мене.

Я розсміялася.

— Тебе?

— Це прозвучало образливо.

— Константи, на останньому весіллі ти перечепився через власний піджак.

— Його погано скроїли.

— Він був на тобі.

— Саме тому я й кажу, що погано.

Я якусь мить придивлялася до нього, очікуючи на характерну усмішку, яка означала, що він щойно довів жарт до абсурду. Проте цього разу він не жартував.

— Ти справді хотів би спробувати?

— Я хотів би знати, чому ти відразу вирішила, що я не впораюся.

У його голосі з'явилося щось, чого я раніше не чула. Не докір. Радше спокійний виклик.

Я підійшла до програвача й увімкнула музику.

— Гаразд. Один танець. А потім ти сам визнаєш, що це жахлива ідея.

Константи відклав телефон і став переді мною. Він був на голову вищий за мене, але коли простягнув руку, зробив це без надмірної самовпевненості, властивої початківцям.

— Можна? — запитав він.

Я подала йому долоню.

Цей жест я знала досконало. Сотні разів на день допомагала незнайомим людям зайняти правильну позицію. Проте цього разу помітила, що його пальці були теплими, а погляд — напрочуд уважним.

— Лівою ногою вперед, — наказала я. — Повільно. Не намагайся вгадати, що я зроблю.

— Це складно. Зазвичай саме на цьому й тримається наше знайомство.

Ми рушили.

Перший крок був незграбним. Другий — надто швидким. На третьому Константи зупинився замість того, щоб тягнути мене за собою, і зачекав, доки я виправлю положення.

— Ще раз? — запитав він.

Я кивнула.

Цього разу вийшло краще.

Не ідеально. Навіть не добре за стандартами, яких я вимагала від майбутнього партнера. І все ж він дослухався до моїх підказок, реагував на найменше перенесення ваги тіла й не намагався довести, що знає більше за мене.

Коли музика стихла, ми все ще стояли близько одне до одного.

— Бачиш? — тихо промовив він. — Я не зовсім безнадійний випадок.

Я мала б відступити. Натомість поглянула на наші переплетені пальці й усвідомила, що вперше за сім років не знаю, що сказати Константи.

Він теж мовчав.

За вікнами дощ стукав по підвіконню, а світло автомобілів, що проїжджали повз, ковзало порожнім паркетом.

— Вікторіє? — нарешті озвався він.

Я підвела очі.

— Так?

— Чому ти так сильно боїшся по-справжньому потанцювати зі мною?

Я не відповіла.

Бо раптом зрозуміла, що справа вже була не в танці.

Справа була в тому, чи зможемо ми повернутися до тих, ким були раніше, якщо я дозволю йому зробити ще пів кроку назустріч мені.

Розділ 1 - Умови першого кроку

Наступного ранку я прокинулася з переконанням, що припустилася помилки. Не тому, що дозволила Константи потанцювати зі мною. Помилка полягала в тому, що я не відповіла на його запитання, а потім провела пів ночі, розмірковуючи, чому він узагалі його поставив. За сім років нашого знайомства ми навчилися говорити майже про все. Про мої невдалі стосунки, його професійні розчарування, родини, гроші й найгірші рішення в житті. І раптом одне запитання про танець залишило мене без слів.

На кухні стояла недопита чашка чаю, який я приготувала напередодні ввечері, повернувшись додому. На столі лежав календар із позначеними датами занять, консультацій та зустрічі з організаторами танцювального огляду. Я обвела червоною ручкою дату фіналу й уважно переглянула розклад. До кінця лютого мені потрібно було підготувати виступ, зібрати учасників і довести, що соціальні танці можуть бути чимось більшим, ніж просто вивченням кроків для весіль. Від успіху цього проєкту залежав мій шанс розширити школу. Я не збиралася дозволяти особистим ускладненням позбавити мене цієї можливості.

Телефон завібрував рівно о восьмій.

О котрій мені з'явитися на співбесіду?

Я мимоволі всміхнулася.

На яку співбесіду?

Щодо потенційного партнерства. Припускаю, що буде комісія, оцінювання компетенцій і можливість подати апеляцію.

Твою кандидатуру відхилено.

Я не отримав обґрунтування. Подаю протест.

Я дивилася на екран довше, ніж варто було. Константи не належав до людей, які легко здаються, але зазвичай добре розрізняв жарт і серйозне рішення. Саме тому мене здивувало, коли за мить він надіслав наступне повідомлення.

Віко, я справді хочу спробувати. Тільки не стався до мене як до чергового завдання, яке потрібно виконати.

Я прочитала його двічі.

Не любила, коли він влучав просто в ціль.

Об одинадцятій мені зателефонувала Марта, власниця приміщення, де я проводила заняття. Вона була старша за мене років на п'ятнадцять, мала хист помічати найдрібніші зміни настрою й вважала, що будь-яку проблему можна розв'язати кавою або грамотно складеним договором. Того дня вона запропонувала і те, й інше.

— Я розмовляла з організаторами, — повідомила вона. — Вони хочуть побачити попередню заявку до понеділка. І, здається, тобі потрібен партнер.

— Я над цим працюю.

— Тобто його в тебе ще немає.

— Є один варіант.

— Це вже щось. Хто?

Я завагалася.

— Константи.

На іншому кінці запала тиша.

— Той самий Константи?

— А скількох Константи ти знаєш?

— Одного, який дивиться на тебе так, ніби ти останнє змістовне речення в погано написаній книжці.

Я заплющила очі.

— Марто.

— Що? Він же редактор. Я висловлююся його мовою.

Я попросила її не шукати романтичного підтексту у звичайній дружбі. Марта прийняла моє зауваження з ввічливістю людини, яка зовсім не збирається змінювати свою думку. Натомість нагадала про найважливішу умову участі: пара, яка представляє школу, повинна відвідувати регулярний курс, а не готувати виступ виключно на індивідуальних репетиціях. Організатори хотіли задокументувати процес навчання дорослих аматорів. Константи, який раніше не відвідував занять, мав почати з основ.

Це ускладнювало мій розклад.

І все ж того самого дня я відкрила реєстраційну форму курсу для початківців.

Константи з'явився у школі рівно о сімнадцятій тридцять. На ньому були темні штани, графітовий светр і спортивне взуття, яке виглядало так, ніби він придбав його спеціально для цієї нагоди. У руці тримав папку. Зупинився у дверях приймальні й подивився на мене з непроникним виразом обличчя.

— Я приніс документи.

— Які документи?

— Посвідчення особи, довідку про несудимість і свіже фото.

— Константи.

— Фото вийшло надзвичайно вдалим. Було б шкода ним не скористатися.

Я простягнула руку по папку. Усередині знайшла роздруковану реєстраційну анкету. Він заповнив усі поля, включно з інформацією про попередній танцювальний досвід.

У відповідній графі написав: Обмежений, але перспективний.

— Ти справді нестерпний.

— Це не входить до критеріїв оцінювання на цьому відборі.

Я провела його до порожньої зали, перш ніж хтось із персоналу встиг запитати, чому ми прийшли разом. Розклала на лаві програму курсу й календар репетицій. Хотіла пояснити йому всі правила до того, як він перетворить нашу розмову на чергову словесну гру.

— Групові заняття проходять у вівторок і четвер. Крім того, нам знадобиться одна індивідуальна репетиція на тиждень. Якщо все піде добре, із січня збільшимо інтенсивність.

Константи сів навпроти мене.

— Скільки часу тобі знадобиться, щоб перетворити мене на людину, яка не ганьбитиме свою партнерку?

— Це залежить від твоєї здатності зосереджуватися.

— На роботі я можу шість годин виправляти один текст.

— Тут ти не зможеш виправляти кроки червоною ручкою.

— Шкода. Я був би неперевершеним.

Я посунула до нього розклад. Він звернув увагу на позначені вихідні й уважніше їх розглянув.

— Ти вже вписуєш виступи, хоча ми ще навіть не знаємо, чи впораємося?

— Резервую дати. Окрім фіналу, у нас є можливість провести два пробні виступи. Один для учасників школи, другий під час відкритого заходу.

— Можливість чи обов'язок?

— Для мене це можливість, яку я не хочу втратити.

Він відклав календар.

— Віко, перш ніж записатися, ми повинні дещо узгодити.

Тон його голосу змусив мене перестати перекладати аркуші.

— Слухаю.

— Я не хочу, щоб ти сприймала мене виключно як інструмент для досягнення мети. Якщо я маю всього цього навчитися, то хочу справді брати участь у рішеннях щодо нашого виступу.

— Це моя хореографія.

— Знаю.

— І моя професійна відповідальність.

— Я цього теж не заперечую. Але якщо ми збираємося танцювати разом, ти не можеш ухвалювати всі рішення за мене.

Я відчула знайомий внутрішній опір. За багато років я навчилася покладатися передусім на себе. Коли Міхал пішов, після нього залишилося не лише порожнє місце у квартирі, а й кілька спільних зобов'язань, із якими мені довелося розбиратися самостійно. Відтоді я особливо обережно ставилася до будь-яких справ, успіх яких залежав від надійності іншої людини.

— Ти не розумієш, скільки це для мене означає, — сказала я.

— Розумію більше, ніж ти думаєш. Саме тому не хочу обіцяти того, чого не зможу зробити.

— То що ти пропонуєш?

— Записуємося на курс. Визначаємо обсяг роботи. Ти відповідаєш за хореографію, я за власну підготовку. А рішення про те, у яких виступах брати участь, ухвалюємо разом.

Я уважно подивилася на нього.

— А якщо я вирішу, що ти не готовий?

— Тоді я не виступатиму. Але ти скажеш мені про це прямо, без спроб уберегти мої почуття.

Я не очікувала такої відповіді. Значну частину професійного життя я витратила на те, щоб переконувати людей не сприймати конструктивну критику як особисту образу. Константи не лише не уникав її, а ще й сам просив про неї.

— Це розумно, — визнала я.

— Запиши цю дату. Я щойно отримав від тебе комплімент.

Я взяла анкету й подала йому ручку.

— Є ще одне питання.

— Звучить загрозливо.

— На групових заняттях я не буду твоєю викладачкою. Їх проводитиме Марта. Хочу, щоб ти опанував основи без моїх постійних виправлень.

— Бо інакше ти мене контролюватимеш?

— Бо інакше ми обоє почнемо нервувати.

— Отже, ти все-таки себе знаєш.

Я не відповіла. Спостерігала, як він підписує заявку. Його рухи були спокійними й точними, як у людини, звиклої до роботи, що вимагає терпіння. Закінчивши, він посунув анкету до мене, але не відпустив аркуш одразу.

— Є ще моя умова.

— Ще одна?

— Один вечір на тиждень без розмов про хореографію. Я не хочу втратити нашу дружбу лише тому, що ми вирішили танцювати разом.

Ці слова зачепили мене сильніше, ніж мали б.

— Ми її не втратимо.

— Ти не можеш цього знати.

Якусь мить ми дивилися одне на одного через стіл. Я знала його обличчя напам'ять, але того дня помітила щось нове. Невпевненість, яку він не приховував за усмішкою. Можливо, я була не єдиною, хто усвідомлював ризик.

Перше групове заняття відбулося у вівторок. Марта привітала нових учасників з енергією, яку зазвичай приберігала для людей, переконаних, що мають дві ліві ноги. Константи став поруч зі мною, трохи скутий, але без жодної ознаки сорому. Він розглядав інші пари з професійною цікавістю.

— Усі виглядають так, ніби прийшли на іспит? — прошепотів він.

— Більшість. А потім виявляється, що ніхто їх не оцінює.

— Ти оцінюєш.

— Я виняток.

Марта попросила учасників стати в пари. Я стала навпроти Константи й поправила ремінець годинника, який заважав рухові руки. Хотіла зосередитися на вправах. Натомість помітила, що він дивиться на мене з легким веселим блиском в очах.

— Що? — запитала я.

— Ніколи раніше не бачив тебе по цей бік зали.

— По який?

— Там, де хтось інший віддає команди.

Марта плеснула в долоні.

— Починаємо з основного кроку. Пам'ятайте, що партнерство полягає не у вгадуванні й не в тому, щоб тягнути іншу людину за собою. Спершу ви повинні навчитися слухати.

Константи трохи нахилився до мене.

— Для тебе це буде складний курс.

Я спробувала зберегти серйозний вираз обличчя. Безуспішно.

Під час перших вправ він кілька разів переплутав напрямок. Одного разу наступив мені на ногу, іншого машинально вибачився ще до того, як припустився помилки. Проте не сердився й не намагався вдавати, ніби все дається йому природно. Коли Марта виправила положення його плечей, він уважно вислухав зауваження, а потім спробував ще раз.

Через сорок хвилин я помітила, що він перестав дивитися собі під ноги.

Він дивився на мене.

Не так, як дивляться випадково. Уважно, із зосередженістю, яку досі я бачила в ньому переважно під час наших найсерйозніших розмов.

— Чому ти так на мене дивишся? — тихо запитала я.

— Бо, здається, маю навчитися розпізнавати твої рухи.

— Не обов'язково безперервно на мене витріщатися.

— Ти воліла б, щоб я дивився на годинник?

— Я воліла б, щоб ти рахував.

— Я рахую.

— Що саме?

— Речі, яких раніше не помічав.

Перш ніж я встигла відповісти, Марта змінила музику. Константи повів мене в наступний крок, цього разу без помилки.

Кілька секунд ми справді танцювали.

Не як викладачка й учень-початківець. І навіть не як двоє друзів, які виконують спільне завдання. У цьому

було щось спокійне, напрочуд природне. Я відчула, що перестала передбачати його помилки й просто дозволила йому вести.

Коли мелодія закінчилася, я першою відступила.

— Краще, — сказала я.

— Лише краще?

— Не перебільшуймо.

Він усміхнувся, але не прокоментував моєї відповіді.

Після заняття Марта затримала мене біля приймальні, поки Константи пішов по пальто.

— Вам добре разом, — сказала вона.

— Ми тільки починаємо.

— Я говорила не про кроки.

Я поглянула в бік коридору.

Константи розмовляв телефоном. Стояв упівоберта, тримаючи одну руку в кишені. На мить його обличчя посерйознішало, поки він слухав співрозмовника, потім він коротко відповів і сховав телефон. Побачивши мене, знову пом'якшав.

— Готова? — запитав він.

Я кивнула.

Ми вийшли в холодне листопадове повітря. Варшава пахла дощем і вихлопними газами, а тротуари відбивали світло автомобілів. Кілька хвилин ми йшли поруч мовчки.

— Віко, — нарешті озвався він. — Ти не мусиш відповідати на те, про що я запитав тебе в четвер.

Я зупинилася.

— Чому?

— Бо не хочу, щоб ти почувалася зобов'язаною пояснювати те, чого сама ще не розумієш.

Я уважно подивилася на нього. Це був той Константи, якого я знала. Людина, здатна одним реченням зруйнувати мій захист, а потім не скористатися здобутою перевагою.

— А якщо я розумію? — запитала я.

Він помовчав.

— Тоді я хотів би почути відповідь, коли ти сама вирішиш, що хочеш мені її дати.

Він пішов далі, залишаючи вибір за мною.

Я наздогнала його за кілька кроків.

— Константи?

— Так?

— Не записуймося на цей курс як двоє людей, які мусять щось одне одному довести.

Він поглянув на мене.

— А як хто?

— Як друзі, які хочуть перевірити, чи здатні створити разом щось хороше.

Він повільно всміхнувся.

— Для початку цього достатньо.

Я не знала, чому слово «початок» у його вустах прозвучало так, ніби приховувало більше можливостей, ніж я хотіла побачити.

Знала лише, що вперше за довгий час мені не хотілося випереджати наступний крок.

Розділ 2 - Між одним тактом та іншим

У суботу вранці я виявила, що Константи поставився до нашої співпраці значно серйозніше, ніж я передбачала. Він надіслав мені повідомлення з трьома запитаннями щодо програми, пропозицією дат і фотографією нотатника, де розписав перші вправи. На полях дописав: Не виправляй мою пунктуацію. Це моя спеціальність.

Я з усмішкою розглядала фотографію. Нотатник був заповнений рівним дрібним почерком. Біля назв кроків стояли коментарі: Не поспішати. Не дивитися під ноги. Пам'ятати, що Вікторія не меблі, які можна пересувати. Останнє зауваження змусило мене голосно розсміятися.

Я відповіла, що якщо він і далі буде таким старанним, то, можливо, дозволю йому вести цілих тридцять секунд без мого втручання.

Відповідь надійшла майже миттєво.

Це більше свободи, ніж я отримував від попередньої головної редакторки.

Ми домовилися зустрітися о сімнадцятій у невеличкій кав'ярні на Повіслі. Її обрав Константи, стверджуючи, що там достатньо тихо, щоб поговорити, і достатньо далеко від школи, щоб я не почала віддавати команди. Я погодилася за умови, що наша зустріч буде суто робочою.

Решту дня я намагалася переконати себе, що саме так воно й буде.

Перед виходом я тричі переодягалася. Спочатку вдягнула просту чорну сукню, потім вирішила, що виглядаю надто елегантно. Замінила її джинсами й

светром, але за мить повернулася до шафи по світлу сорочку. Роздратована власною поведінкою, зупинилася перед дзеркалом.

Адже я не збиралася на побачення.

Сім років знайомства мали б бути достатнім терміном, щоб не перейматися тим, як я виглядаю поруч із Константи.

І все ж досить довго я розмірковувала, чи помітить він, що я розпустила волосся.

Кав'ярня розташовувалася на першому поверсі старої кам'яниці за кілька вулиць від Вісли. Усередині пахло свіжозмеленою кавою, випічкою й мокрими пальтами. Біля вікон стояли маленькі столики, а на полицях громадилися книжки, залишені відвідувачами.

Константи сидів у найдальшому кутку. Перед ним лежав розгорнутий нотатник, але щойно я увійшла, він одразу його закрив.

І підвівся.

Зазвичай він так не робив.

— Що сталося? — запитала я, знімаючи шарф.

— Нічого.

— Ти підозріло ввічливий.

— Вирішив розпочати співпрацю з хорошого враження.

Він відсунув для мене стілець. Я сіла, намагаючись не звертати уваги на те, що на коротку мить його долоня опинилася біля моєї спини. Він мене не торкнувся. І саме через цю стриманість я помітила його жест.

На столі вже чекала чашка мого улюбленого чаю.

— Ти замовив заздалегідь?